

Čitanja od dana: Fil 1,18b-26; Ps 42,2-3.5abc; Lk 14,1.7-11

NAVJEŠTAJ SVETOG EVANĐELJA

Čitanje svetog Evanđelja po Luki (Lk 14,1.7-14)

Jedne subote dođe Isus u kuću nekoga prvaka farizejskog na objed. Promatrajući kako uzvanici biraju prva mjesta, kaza im prispodobu: "Kada te tko pozove na svadbu, ne sjedaj na prvo mjesto da ne bi možda bio pozvan koji časniji od tebe, pa ne dođe onaj koji je pozvao tebe i njega i ne rekne ti: „Ustupi mjesto ovome“. Tada ćeš, postišen, morati zauzeti posljednje mjesto. Nego kad budeš pozvan, idi i sjedni na posljednje mjesto pa, kada dođe onaj koji te pozvao, da ti rekne: „Prijatelju, pomakni se naviše!“ Bit će ti to tada na čast pred svima sustolnicima, jer - svaki koji se uzvisuje, bit će ponižen, a koji se ponizuje, bit će uzvišen."

Riječ Gospodnja

PRIGODNA PROPOVIJED

U današnjem evanđelju, susrećemo Isusa za vrijeme njegova djelovanja jednog subotnjeg dana. Subota je neradni dan za svakog židova, ali ne i za Isusa. Subotom su se vjerni židovi okupljali na bogoslužje u sinagogama, a nakon toga odlazili na ručak koji su spremili prethodnog dana.

Isus je vjerojatno naučavao u sinagogi, a nakon bogoslužja je bio pozvan na objed kod nekog uglednog i bogatog farizeja. Tu vidimo Isusovu narav. On ne izbjegava ljude, ne prilazi samo siromašnima, odbačenima i zapuštenima, već prilazi i „kremlj“ tadašnjeg društva. Tu nam Isus pokazuje lice Boga Oca koji sa svima želi razgovarati, koji nikoga ne odbacuje, osobito grešnika, kojemu prilazi sa nakanom da se on obrati i spasi.

Isus je volio promatrati ljude kako se ponašaju, što govore i čine, i zato koristi svakodnevne događaje da bi poučio narod, jer naše svagdašnje djelovanje ima odjek u vječnosti, jer je odraz stanja našega srca.

Gledajući kako uzvanici biraju mjesta kod stola, Isus koristi taj događaj za svoju katehezu. Biranje mjesta za stolom, u Isusovo doba, obavljalo se je prema načelu nečije službe ili imovinskog stanja.

Ništa novo, zar se? Tako se čini i danas na našim ručkovima i slavljljima. Najčasnija osoba ili gost ide na prvo mjesto, na čelo stola, koje je najčasnije.

Pitanje koje zasigurno muči svakog domaćina koji sprema neko slavlje je: Gdje će tko sjesti? Tko je najčasniji na listi uzvanika? Jer to je često izvor zamjerki i nesuglasica. Jer svatko ima svoju listu časnih osoba. Ali čast koju nam drugi ljudi daju i čast koju mi sebi dajemo, nikada nisu identične, pa eto izvora problema. Čast koju sami sebi dajemo uvijek je prenapuhana i nažalost uvijek raste iz korijena koji se zove oholost.

Koliko je ona pogubna za vjernika jasno nam govori Isus koji, kad god je može, napada i osuđuje. On ohola čovjeka uspoređuje sa uzvanikom koji bira prva mjesta i ne vodi računa o drugim ljudima. Ohol je, dakle, onaj čovjek koji neprestano stavlja sebe u sredinu, u centar pažnje i stalno se nameće drugima.

Oko njega je stalno svjetlo posebnosti i važnosti; pio ili jeo, radio ili odmarao, kuhao ili vodio državu, on to uvijek mora predstaviti drugima kao nešto što je izuzetno važno i posebno.

Ohol čovjek tako stalno traži da se samo njime bavimo. Iako takve osobe djeluju samouvjereno, moćno i stabilno, one su u sebi jako nesigurne jer žive u grču i strahu. Iznutra su prazne, nezadovoljne sobom, iz čega onda proizlazi nezasitna potreba da se nameću drugima. Što više oholica žudi za izvanjskim častima, tim više potvrđuje kako je iznutra jadan, siromašan, neukorjenjen u Bogu i vlastitoj osobnosti.

Svaki oholi čovjek je mrski Bogu, jer ne dopušta ni Bogu da dođe do riječi u njegovom životu. On za Boga nema vremena, za njega nema mjesta, jer ne mogu dvojica biti na prvome mjestu. Zato se čovjek u blizini takvih osoba uvijek osjeća nesigurno, nervozno, razdražljivo i poniženo.

Nasuprot tome, shvaćamo što bi bila poniznost. Isus kaže da se ponizna osoba stavlja na posljednje mjesto, jer njemu nije važna čast od ljudi, i on nije ovisnik o hvalama dugih. Poniznom čovjeku je sva briga u tome; kako zadobiti čast i milost u Božjim očima, kako bi Bog mogao djelovati po njemu. Sa Bogom u sebi, ponizan čovjek je siguran u sebe, svoj put i svoje djelovanje. Takvim osobama je svako mjesto, prvo mjesto. Takve osobe, bilo da su radnici, odgojitelji, svećenici, biskupi ili premijeri, djeluju, ne zbog sebe već zbog Boga i dobra drugoga. Takve osobe su u sebi slobodne, radosne i smirene, izvana ponizne, a iznutra uzvišene jer znadu da su kod Boga uzvišene, jer su u njegovoj milosti.

Zato one oko sebe šire svjetlo slobode, a u njihovoj se prisutnosti osjećamo ugodno, prihvaćeno, radosno, ispunjeno, jer nas ne opterećuju svojim pričama o uspjesima, problemima i pothvatima, nego nam daju da možemo izreći sebe, da osjetimo da smo im važni i vrijedni.

Draga braćo i sestre. Poniznost ne znači poniženje. Poniznost nije mana, već krepost. Poniznost je zahtjevana, ali blagoslovljena i uvijek moramo dobro paziti da naša poniznost ne bude lažna. Da bude samo u riječima čujna, a u djelima činjena da bi hranila našu umišljenu veličinu. Vjernik nikako ne smije ići za tim da se namjerno ponizuje, samo zato da bi ga se zbog toga uzvisivalo, slavilo i častilo. Lažna poniznost je velika napast koja nas želi učiniti licemjernima, poput židova iz današnjeg Evanđelja. Zato nas apostol Petar poziva da se jedni prema drugima odnosimo sa poniznošću, jer Bog se oholima protivi, a poniznima daje svoju milost. Ako se dakle budemo ponizili pred snažnom rukom Božjom, on će nas uzvisiti u pravo vrijeme u sadašnjem životu, ali će nam po njoj darovati i blaženu uzvišenost u svome nebeskom kraljevstvu, jer sam Isus kaže: „Svaki koji se uzvisuje, bit će ponižen, a koji se ponizuje, bit će uzvišen.”

Isus nam je u tome dao primjer. Primjer koji svi trebamo slijediti. Primjer koji osobe u svetim duhovnim zvanjima životom nasljeđuju. Ali, teško je ostati ponizan kada svijet cijeni samo prva mjesta i prezire one koji su otraga, na zadnjim mjestima. Zato je velika napast da oni koji su pozvani, da po Isusovu primjeru, budu sluge svima, postanu oni koji teže biti veliki, ne u Božjim, već u ljudskim očima.

Danas smo zato, kao zajednica vjernika, pozvani moliti za svoje duhovne pastire, za papu, biskupe, svećenike, đakone, ali i za redovnike i redovnice, da svi oni u poniznom nasljedovanju Isusa prepoznaju svoju čast, ponos i svoju uzvišenost. Da neprestano teže da po služenju bližnjima budu na zadnjem mjestu, po primjeru Isusa Krista, koji je to učinio od sebe već od trenutka svoga utjelovljenja. Molimo da pozvani budu njegova vjerna slika, a u takvome predanome služenju najmanjima i najpotrebnijima, budu ujedno poziv mladima da odlučno krenu nasljedovati Isusa kao svećenici, redovnici i redovnice. Amen

MOLITVA VJERNIKA

Bogu Ocu, iznesimo svoje molitve s pouzdanjem u njegovo veliko milosrđe.

1. Za Crkvu; da bude istinska zajednica ljubavi koja u poniznosti očituje svoju pripadnost Kristu Isusu. Molimo te
2. Za pastire Crkve; da se u svojem djelovanju nadahnjuju jedino životom i naukom poniznog Krista Gospodina. Molimo te
3. Za nova duhovna zvanja; da se pozvani mladići i djevojke hrabro odazovu životu u kojem će kao svećenici, redovnici i redovnice nasljedovati Isusa Krista koji nije došao da ga služe, već da služi. Molimo te
4. Za bračne parove; da u međusobnom darivanju utjelovljuju; poniznost, ljubav, služenje i dobrotu Isusa Dobrog Pastira te tako postanu misionari novih duhovnih zvanja u svojim obiteljima. Molimo te
5. Za mlade; da im Isus Krist bude jedino svjetlo i put kroz život k cilju postizanja svetosti života. Molimo te
6. Za naše ministrante i ministrantice; da cijelog života ostanu vjerni Kristu Isusu. Molimo te
7. Za naše pokojne; da po tvome milosrđu, budu ubrojeni među svete u Kraljevstvu Nebeskom. Molimo te

Dobri Oče, izrekli smo ti svoje molitve s dubokim pouzdanjem da ćeš ih uslišati. Daj nam ponizno srce da spremno prihvaćamo tvoju riječju i vjerno vršimo tvoju volju. Po Kristu, Gospodinu našem. Amen

MOLITVA ZA DUHOVNA ZVANJA

Oče sveti,
pogledaj ovo naše čovječanstvo,
koje čini svoje korake na putu trećeg tisućljeća.
Njegov je život još uvijek snažno označen mržnjom,
nasiljem, tlačenjem, no, glad za pravdom,
istinom i milošću još uvijek nalazi mjesta u srcima mnogih,
koji iščekuju onoga koji vodi spasenju,
koje si ostvario po svome Sinu Isusu Kristu.

Potrebni su hrabri glasnici evanđelja,
velikodušni službenici trpećeg čovječanstva.

Pošalji svojoj Crkvi, molimo te, svete svećenike,
koji će posvećivati tvoj narod sredstvima tvoje milosti.

Pošalji mnoge zavjetovane muškarce i žene,
koji će u svijetu pokazati tvoju svetost.

Pošalji u svoj vinograd svete radnike,
koji će raditi sa žarom ljubavi,
i potaknuti Duhom Svetim,
donijeti Kristovo spasenje sve do nakraj zemlje. Amen.

sv. Ivan Pavao II.

Na te nakane molimo: Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu
(mogu se izmoliti i neke prigodne litanije ili zapjevati koja prigodna pjesma)